

'The Gentle Woman' is een poëtische zoektocht naar een écht, bevrijd leven

CULTUUR

Sara van der Kooi – 14:03, 13 augustus 2018

© Sanne Peper

▲ Rosa van Leeuwen (links) als de therapeute en Lineke Rijxman als de hoofdpersoon die ten onder gaat aan haar digitale dubbellevens. © Sanne Peper

RECENSIE The Gentle Woman

Mugmetdegoudentand/Frascati Producties Regie

Davy Pieters, Tekst Jibbe Willems

★★★★☆

Eigenlijk is er niets aan de hand. Ze is toch een leuke, goedlachse vrouw? Ze is gewoon een heel gemiddeld mens. Maar ook soms somber, niet lekker in haar vel, met een drukkend gevoel in haar borst en moeite om adem te halen. "De gemiddelde vrouw van jouw leeftijd heeft een geschiedenis van psychische ondersteuning", vertrouwt de therapeut haar toe, dus ze hoeft zich niet te schamen.

Doet ze natuurlijk toch, deze zelfstandige, hippe, sociale hoofdpersoon in de voorstelling 'The Gentle Woman', in regie van Davy Pieters bij Mugmetdegoudentand. Jibbe Willems schreef de zeer hedendaagse tekst over hoe een volledig normaal mens ten onder kan gaan aan haar digitale dubbelleven.

In eerste instantie lijkt de therapeute (sterk gespeeld door Rosa van Leeuwen) de wereldvreemde vrouw, met haar grote ogen en haar maniertjes. Maar geleidelijk aan worden de rollen omgedraaid en blijkt de naamloze hoofdpersoon (Lineke Rijxman) er slechter aan toe dan ze zelf denkt. Hoe het contact is met haar burens?, vraagt de therapeut. Maar haar burens kent ze niet. Toch zou ze zo graag eens tegen een warm mens aan gaan zitten. Dat verlangen 'fladdert als een vogel in mijn borstkas'.

Wanneer de achterwand neervalt, ontvouwt zich het binnenste van de digital suicide machine; een onberekenbaar en duister universum

---

Tja, dat moet dan maar

Jibbe Willems schreef een concrete, maar verrassend poëtische tekst die steeds een tikje meer bizar en vervreemdend wordt. Toch lijkt de oplossing voor het lijden van de vrouw helemaal niet zo vreemd: de *digital suicide machine* zal haar digitale leven wissen en de deur openen naar een bevrijd, écht leven. Dat die machine ook haar gehele digitale identiteit overneemt, tja, dat moet dan maar.

Het decor van Lena Newton is bedrieglijk eenvoudig: een verhoogd vloertje met een achterwand en aan beide zijkanten een deur. Maar met behulp van videoprojecties verandert de ruimte in een kaal eenpersoonsflatje, een spelshow, oceanen, landschappen, het heelal... Wanneer tenslotte de achterwand neervalt, ontvouwt zich het binnenste van de digital suicide machine; een onberekenbaar en duister universum.

Regisseur Pieters koppelt de theaterrealiteit op slimme en vanzelfsprekende wijze aan virtual reality. Lineke Rijxman speelt de verwarde vrouw nuchter en vol overgave. Verwarrend is echter wel Rijxmans leeftijd, want hoe geloofwaardig is het dat een vrouw die zichtbaar in de zestig is, tegen deze problematiek aanloopt? Of is deze vraag onterecht omdat een acteur nu eenmaal een rol speelt? Ondergetekende bleef hierdoor prettig verward achter.